

**מ"י 20/11/68267 - ידיעות אינטרנט, אילנה קוריאל נגד מדינת ישראל
- פמ"ד, אריה חיים שיפר**

בית משפט השלום בבארא שבע

מ"י 20-11-68267 מדינת ישראל נ' שיפר (עוצר)	בפני כב' השופט הבכיר איתן ברסלר-גונן
מבקשות	1. ידיעות אינטרנט 2. אילנה קוריאל
נתיחה ע"י ב"כ עוז פז מוחר ועו"ד בר לאודין	
נגד	1. מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עוז ריב צרי
המשיבים	2. אריה חיים שיפר ע"י ב"כ עוז עדן שני

החלטה

רקע

1. בפני בקשה להסרת צו איסור פרסום שניתן ביום 20.12.2020, במסגרת עותורת המבוקשות להतיר פרסום של סרטון המצוי בתיק החקירה המתעד את אירוע הירי בתיק זה [להלן: "הסרטון"].
2. כנגד המשיב 2 [להלן: "המשיב"] נפתחה חקירה בחשד כי בתאריך 29.11.2020 ירה לכיוון אדם שניסה לגבוב את רכבו והביא למותו.

בשלב החקירה היה המשיב עצור, תחילת בחשד לעבירה של המתה בנסיבות דעת. הגם שניתנו החלטות שחרור על ידי בית משפט השלום, הרוי שלאחר שהוצג הסרטון בפני ערצת העורר, שב והורה בית המשפט המוחזק על מעצמו של המשיב, וזאת בהתקבש על הסרטון תוך קביעה כי הנראה בסרטון משליך על שאלת המסתכנות ומקים פעולות חקירה חדשות הנintנות לשימוש [ההחלטה מיום 30.11.2020 בעמ"י 20-11-71050].

בדיוון השני להארכת מעצמו של המשיב, עמדה כב' השופטת חביב על חשיבות הסרטון כראייה והבעה דעתה כי אותו סרטון צובע את האירוע בגין חמור יותר, ועל אף הניסיון לגנוב מהמשיב את רכבו הפרטי, ניתן להתרשם כי הירי כלפי המנוח בוצע שלא רק כדי לעצור את הרכב והוא עלול להתפרש באופן כדי לפגוע בגוף. משכך הורה בית המשפט על הארכת מעצמו של המשיב.

במועד הדיון השלישי [4.12.2020] בבקשת להארכת מעצמו של המשיב, יוסחה לו עבירה של גרים מות בכוונה או באדישות. לאחר צפייה הסרטון, מצא בית המשפט [כב' השופט יואב עטר] להורות על שחרור המשיב בתנאים מגבלים. במסגרת החלטתו, פירט בית המשפט את הנראה בסרטון ולפיו: "מהסרטון עצמו ניתן לראות רכב המגייע למקום, ניתן לראות כי המנוח לא היה לבדו, מקום בו נראה אדם נוסף היוצא מאותו רכב ומקום בו ניתן להבין כי לכל הפחות היה אדם נוסף על כסא הנהג ברכב. בהמשך נראה התראות, אשר בשל החשש משבוש ביחס לעדים פוטנציאליים נוספים, לא יפורט תוכנה אך אין מחלוקת וחוקר הסכים לחושף בתשובותיו כי המנוח נראה באותו סרטון יורה את אותו ירי שבסופה של יום הוביל לתוצאה

הקטלנית. ירידת המחלוקת מטבע הדברים נוגעת לשאלת האם אכן מדובר בירוי מתוק אדישות לתוכאה האפשרית כפי שטוונת המבקשה או שמא מתוק יסוד נפשי מופחת כפי שתען למעשה על ידי המשיב". ערך המדינה שהוגש על החלטה זו נדחה [עמ"י 20-12-11309], ומשכך שוחרר המשיב מעצרו והוא נתן בתנאים מגבלים.

ביום 10.12.2020 הוגשה בקשה להארכת תנאי השחרור בערובה, והצדדים התיצבו בפניו והציגו הסכמה הנוגעת לתנאים המגבילים, וכן הסכימו כי "חומר החקירה לרבות סרטון האירוע אסורים לפרסום עד החלטה אחרת וזאת נוכח טרם החל הליך השימוש". בהחלטתי מאותו יום נתנה החלטה על פי המוסכם [להלן]: "צו איסור הפרסום".

הבקשה ותמצית טיעוני הצדדים

טיעוני העותרות

3. העותרות מבקשתו להסיר את צו איסור הפרסום ככל שהוא נוגע לסרטון בלבד, ולהתיר פרסוםו. ידgesch כי הבקשה אינה יכולה לקבל את חומרי החקירה והסרטון, אלא לאפשר פרסוםו, ככל שהוא מצוי אצלemandant. לטענת העותרות, ביום 15.12.20 נשלח מכתב שימוש לפיו הפרקליטות שוקלת לייחס למשיב, בכפוף לשימוש, ביצוע עבירה של רצח [כלשון]. נטען כי אין לאסור את פרסום הסרטון וזאת בשים לב לזכות לפומביות הדיון וזכות הציבור לדעת, בוודאי כאשר החקירה הסתיימה. לטענת העותרות, בשלב השימוש אין עוד הצדקה לאיסור הפרסום, נוכח שכבר אין חשש לשיבוש החקירה שהסתיים.

העותרות הוסיף וטענו כי מהחלטות בית המשפט עולה חשיבותו של הסרטון בפיענוח והבנת האירוע, וכן נוכח שהוא הוצג בבית המשפט ו"תומלל" בהחלטת בית המשפט בשלב המעצר, אין עוד תוחלת לאסור פרסוםו.

עוד טוענו העותרות כי צו איסור הפרסום מקורו בהסכם הצדדים לדיון, אולם הפרקליטות והיחידה החקורת אין רשאות או מוסמכות לוותר בשם של כל הציבור בישראל על זכותו לדעת ולקבל דיווח מלא על הליך משפטי ונושא בעל עניין ציבורי כבעניינו.

לטענת ב"כ העותרות, המבחן הוא האם הפרסום עלול לשבש את החקירה, ומקום שלא כך, הערך הגובר הוא פומביות הדיון, והסרטון בהקשר שלפנינו ראוי בהחלטת פרסום, נוכח המחלוקת בדבר הפרשנות שונות הצדדים לאירוע. לטענת העותרות, לא סביר כי הסרטון הוא הראייה המרכזית שנדונה בארבעה דין פומביים, אולם הציבור אין יכולת לצפות בו בעצמו.

באשר לחשש שהוא ישפעו העדים, טוען כי במקרה שלפנינו אין הרבה שulosim לשנות עדויות והדברים לא טוענו.

עמדת המשיב עצמן

4. הסניגור התנגד לבקשתו ועתר להוציא את צו איסור הפרסום על כנו. לטענת ב"כ המשיב הדיון אינו עוסק בפומביות הדיון, אלא בנסיבות צרה אחרת והוא חSHIPת ראייה בהליך הפלילי. משכך, לטענת ההגנה, קוו פרשת המים אינו בסיום החקירה אלא לאחר הגשת הראייה למוטב הדיון בתיק, בוודאי כאשר מדובר בראייה המרכזית בתיק. הסניגור אינו טוען כי ההליך צריך להתנהל בדלותם סגורות ואף שם של

המשיב אינו חסוי, אולם לטענתו, כאשר ההליך עדין בשלב החקירה, יש לשמור על הרأיה טהורה, ולא לאפשר את המשפט הציבורי בטרם בית המשפט נחשף בעצמו לرأיה.

הסניגור מודיע לרגשות התקיק והתוכאות הטרגיות של האירוע אך לטענתו יש לחשוף את הרأיה לבית המשפט בדרך המקובלת והנכונה. בהקשר זה, בבקשת הסניגור לתת משקל להוראת סעיף 71 בחוק בתיק המשפט וטען כי ניכר מהbaksha רצון לעורר שיח צבורי ולאחר מכן להחליט מה רואים בסרטון. משכך, נטען, יש חשש שהוצאה הסרטון לציבור תשפיע על הצדדים להליך, לרבות בדיון עצמו, ומשכך נכון כי הבקשה תופנה לאחר הגשת כתב האישום למותב הדן בתיק עצמו, שהוא שיחלית מתי לחשוף את הרأיה.

הסניגור הפנה לפסיקה ולדו"ח הוועדה לבחינת ההסדרים בעניין פרסומיים מחקירות המשטרה וגופי חקירה סטטוטוריים אחרים **דין וחשובן** (2000) [להלן: "זעפת וינגרד"].

עמדת המדינה

5. המדינה מתנגדת לבקשת בשלב זה.

ב"כ המדינה טען כי התקיק עודנו, לפחות פורמלית, בשלב החקירה ומשכך גם התייצב לדין החוקר האחראי, והבהיר כי הגם שנקבע מועד לשימושו, הרי שככל שיעלו טענות מצד ההגנה, המצריכות השלומות חקירה, הן תיבחנה.

לטענת ב"כ המדינה, הערך המוגן בשלב זה הוא ניהול חקירה בצורה נקייה ומינימלית שיבוש וטענות עתידות. משכך, על מנת למנוע העלאת טענות מצד ההגנה בדבר שיבוש החקירה או הגנה מן הצדק, נכון כי בשלב זה יותר איסור פרסום על כנו עד שתתקבל החלטה ביחס לשאלת הגשת כתב האישום. עם זאת, עמדת המדינה היא שלאחר הגשת כתב האישום נכון שיסור צו איסור פרסום והמדינה תctrף בשלב עתידי זה לעמדת העותרות. ביחס לסעיף 71 בחוק בתי המשפט, טען ב"כ המדינה כי אין צורך לחפש וודאות קרוביה כי פרסום הסרטון ישפיע על ההליך, אלא שהמתירה היא כי החקירה לא תשובש, גם ללא כוונה או רצון לכך.

עמדת משפחת המנוח

6. משפחת המנוח לא זמינה לדין. עם זאת, במהלך הדיון נשאלו הצדדים בעניין ובית המשפט מצא לנכון לקבל גם את עמדת משפחת המנוח, ولو באמצעות ב"כ המדינה. בהודעת ב"כ המשפחה, עוז רוזה, שנמסרה על ידי ב"כ המדינה ביום 23.12.2020 נמסר כי המשפחה אינה מתנגדת להסרת צו איסור פרסום.

דין והכרעה

7. צפיתי בסרטון הרלוונטי, עינתי בתיק החקירה, ולאחר ששלמתי בדברים, מצאתי לנכון להסיר את צו איסור הפרסום **הנוגע לסרטון**, וזאת במועדים ובתנאים שאפרט להלן.

להלן נימוקין:

8. בראשית הדברים אציין כבר כתעת כי אין תכילת ההחלטה זו לקבוע מסמורות או להביע עמדה כלשהי באשר לתוצאות החקירה. עולה מדברי ב"כ המדינה, עוז יריב צרי, כי עקרונית החקירה הסתימה והחשוד זומן לשימוש בטרם יוגש כתב אישום, וזאת בחשד לעברית המתה. השימוש קבוע למים הקרובים אולם לא נשללה האפשרות שיתבקשו עוד שלומות חקירה, ככל שהיא בכרך צורן.

9. נסיר תחילת מוקש ראשון, והוא כי עניין לנו בהסרת צו איסור פרסום שכבר ניתן, ועל כן, הנintel להוכחת

הטעמים הוא לעותרות. טענה נוספת שתוסר מיד עם העלאתה היא מה מעמדן של העותרות.

ובכן: השאלה האם עניין לנו בהסרת איסור פרסום או בקביעתו אינה משמעותית; החשוב הוא המבחןם, כפי שיפורטו להלן, והאיזונים הנדרשים. בכל מקרה, גם אם נאסר הפרסום, הריהו עד החלטה אחרת ובכל מקרה ניתן לעיין בההחלטה זו בכל שלב מחדש.

בהמשך לכך, אין חולק כי ככל שהקיים ערך של זכות הציבור לדעת, הרי שלעותרות מעמד לייצג את הציבור לשם שמירה על ערך זה.

10. סעיף 3 בחוק יסוד: השפיטה קובע כי "בית המשפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפט הורה אחרת לפי החוק".

סעיף זה, יחד עם סעיף 68(א) בחוק בתי המשפט, מורה כי ככל יש לנחל את ההליכים המשפטיים באופן פומבי, וכי הפרטים הנוגעים להליכים אלו יפורסמו, לרבות פרטיו של החשוד או הנאשם [ראו למשל בש"פ 2484/05 **פרי' ב' מדינת ישראל** (18.7.2005)].

אין מחלוקת כי דין-המעצר בתיק זה אינו חסויים וכן גם שם של הנאשם. אלה התנהלו בדילתיים פתוחות גם בבית המשפט השלום וגם בבית המשפט המחוזי ואף יותר לעיתונות בחלוקת לצלם את הנאשם. ואולם, אין חפיפה בהכרח בין פומביות הדיון לבין זכותו של הציבור לקבל לידי את מלאו חומרה החקירה והראיות בתיק, בוודאי כאשר הטרם הוגשו לבית המשפט. אצ"נ כי אף אם הוגשו ראיות בתיק, עדין אין לכל הציבור זכות מוקנית לקבלן מתוך תיק בית המשפט [לאיזונים שבדין בהקשר לזכות העיון בתיקים ראו תקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עמון בתיקים), התשס"ג - 2003].

כל פומביות הדיון הוא בעל מעמד רם והוא משתלב עם חופש הביטוי ועם זכות הציבור לדעת. יש בו כדי לקדם תכליות של שקיות, קיומה של ביקורת ציבורית וקיומו של הליך משפטי הוגן [ראו בהקשר זה של השלב בהליך בש"פ 1659/11 **שטנгер ב' מדינת ישראל** (26.4.2011)]. אלא, שגם ערך זה אינו בלבד בזירה, ויש למולו ערכיהם נוספים הנוגעים לפרטיות, להגנה על קטינים ונפגעי עבירה, וכן ערכיהם נוספים שתכליתם הגנה על טוהר ההליך, תקינותו, וכן ערכים אחרים השזורים במערכות הנורמטיבית, הכל בהתאם למעמד הנורמטיבי של ערכיהם אלו. זהה מלאכת האיזון הנדרשת, הבוחנת בכל מקרה והקרה את הערכים השונים להגעה לנקודת האיזון הרואה.

בහנחת האבנים הרלוונטיים לעניינו, סבורני כי הגם **שאין** עניינו במגבהה שבסעיף 13 בחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חסודים), התשס"ב-2002 [להלן: "**חוק חקירת חסודים**"], עדין יש למוד מעקרונו תכליות של שמירה על הדיון המשפטי בדרך עניינית, יعلاה והוגנת, ולמנוע חשש מפני השפעה על עדים ומעורבים במשפט או הסתת המשפט לזרה הציבורית-תקשורתי. ואולם נDIGSH כי הרטון שלפניינו, גם שהוא חומר חקירה במובן שנאוסף במסגרת החקירה, הוא אינו TIUOD של החקירה עצמה, ועל כן האיסור על פרסום **אין** מקורו בסעיף 13 בחוק **חקירת חסודים**.

11. ומהם הערכים לעניינו?

כאמור, ערך ראשון עניינו בחופש הביטוי וזכות הציבור לדעת. ערכים אלו, כר' נפסק, אינם מוגבלים לציר הזמן שלאחר הגשת הראיות בבית המשפט, ועל כן, כדי להוציא עניין כלשהו מתחולתם של עקרונות אלו, באמצעות איסור פרסום, נדרש הוראת חוק מתאימה, או איזון ערכי משמעותי אחר, וכפי שນפסק בש"פ 1659/11 **שטנгер ב' מדינת ישראל** (26.4.2011):

"נקודת המוצא היא כי בהעדר הוראה כאמור, תהא ידו של עקרון פומביות הדיון על העלינה ידו של מבקש איסור פרסום על התחתונה".

תכלית רלוונטי לuneiינו, להגבלת פרסום חומר חקירה, הינה כאמור חשש מהשפעה על עדים מעורבים. חשש נוסף הוא הסתת המשפט לזרה הציבורית-תקורתית. אלא שאיסור פרסום חומר כלשהו מחשש להשפעה על הליך שיפוטי הינו צעד חריג, הטומן בחובו פגעה חמורה בחופש הביטוי.

טען הסניגור בהקשר זה של חשש להשפעה על עדים, בהתאם לסעיף 71 בחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, להסתמך על החלטת בית המשפט המחווי בbara שבע במ"ת 11-06-33807-**פלוי נ' מדינת ישראל** (10.7.2011), שם אסר בית המשפט פרסוםו של סרטון המתאר את האירוע. לטעמי, אין הנדון דומה לראייה. באותו הליך היה מדובר בסרטון ובו תועדו, לרבות הנאשם, קטינים ואחרים נוספים. בכך הוא כי העולה חשש מפני זיהום עדותם של עדים וחשש מפני השפעת הדיון הציבורי, אולם נזכיר כי מדובר בעדים קטינים. לא כר בעניינו כשלא נטען אילו עדים יכול שיושפעו מפרסום הסרטון, שהרי העדים המרכזיים הרלוונטיים לבחינת הליך רוחו של המשיב, הם המשיב ואשתו, והם בוודאי נחשפו לסרטון.

לטעמי, אין למוד מקיומו כאמור של איסור הסוב- יודיצה, את הכלל האוסר פרסום בכל מקרה. איסור הסוב- יודיצה, הקבוע בסעיף 71 בחוק בתי המשפט עניינו הוראה עונשית שנועדה להגן על ההליך הפלילי, כערק בפני עצמו, אולם מעבר לשאלת אכיפה, מנוסח היום סעיף 71 בחוק בתי המשפט מצריך יסוד נפשי מיוחד של **מטרה** להשפיע על ההליך המשפטי, או על תוצאותיו, והתווען כר עליו הראיה.

12. האינטרסים לשם פעולות העותרות ברורים: מדיננתנו מושתת על ערכים דמוקרטיים הטומנים בחובם חי' קיימים פתוחים המאפשרים את הזכות לדעת, לבטא ולבקה. משמעויות אלה אין רק החופש לכתוב, להביע דעתה ולאפשר זרימה חופשית של מידע, אלא להביא מידע לציבור על הנעשה בcourt בתי המשפט באמצעות העיתונות והתקורת. ראו לעניין זה עמ' 4 בדו"ח ועדת ינוגרד:

"חופש הביטוי, חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת מהווים כאמור את אחד היסודות החשובים ביותר במדינה דמוקרטית ויש לשאוף לשמרה על זכויות אלה מכל משמר. אנו חיים בחברה פתוחה, וזרימה חופשית של מידע היא מסימני ההיכר שלה. פתיחות זו היא ערך שיש לשמור עליו והוא גם כורך המציאות. רוצים אנו שהציבור יוכל מידע על המתרחש סבירו. אנו מעוניינים שגם פעולות רשות אכיפת החוק ייחשפו במידה הראיה, על מנת להעמידן לביקורת הציבור. יש לציבור עניין לדעת על תופעות עבריניות ועל האמצעים הננקטים לגילוי עברינים ולהעמדתם לדין..." [עמ' 4 בדו"ח]

- אלא שבדו"ח זה גם הובעה הדעה כי -

"אם בסופו של דבר הגיעו החוקרים והتبיעה לידי מסקנה שיש בחומר הראיות כדי לגבש את האשמה נגד החשוד, אשמה שתפורט בכתב האישום, מן הרואי שפרטיה הראיות שנגבו והתגבשו בידי הגוף החקיר יובאו תחילה לעיננו של בית משפט, ופרסוםם הציבור יעשה רק במקביל להליך המשפטי. עד אז יוכל הציבור להסתפק במידיעת פרטיה בכתב האישום, כפי שיווגש לבית המשפט. הגשת הראיות במהלך משפט היא הליך מאוזן, שכן שהראיות של התביעה עוברות גם הליך של חקירה שכנה, ובכך שהנאשם מביא גם את הראיות התומכות בגרסתו. פרסום הראיות בשלב זה אינו פוגע בנאשם מעבר לסביר ויש בכך שמירה מאוזנת של זכויותיו, כפי שנקבע בחוק סדר הדין הפלילי. אין זה ראוי שהציבור יהיה ה"שופט" של הנאשם על סמך קטעי עדויות או פרסומים חלקיים ומוגתמים שפורסמו בתקורת. זכות הציבור לדעת אינה זכות הציבור לשופט. זכות זו מסורה למערכת המשפטית. ידיעת המערכת המשפטית על העדויות צריכה לבוא מהudenות שהושמעו והוגשו בבית משפט ולא באמצעות התקורת." [עמ' 15 בדו"ח]

בע"א 409/13 **שידורי קשת בע"מ נ' קוֹפֶר** (11.4.2013) נפסק על ידי כב' השופט (כתארה אז). חוות Ci -

"על כל פנים, אף אם נניח Ci לבקשת נאשם ניתן - תוך היסמכות על ס' 71 לחוק בית המשפט - לאסור בצו מניעה פרסום לשם מניעת השפעה על הליך פלילי התלויה ועומדת, אין זה ברור כלל שיסודות עבירות הסוביידיצה הם המבחן המשפטי הקונקלוסיבי לעניין זה. מניעת פרסום פוגעת בזכות החוקתיות לחופש הביטוי שהוא נשמה של כל משטר דמוקרטי. لكن עליה לעמוד במבחנים החוקתיים שנקבעו להגבלת חופש הביטוי ועיקרים - קיומה של ודאות קרובה לפגיעה ממשית באינטראס מוגן" [הדגשה המקורי - א.ב.ג.]

הסניגור ביקש להסתמך על ההחלטה בפ"ח (ת"א) 1011/05 **חדשות 10 בע"מ נ' לליַק** (28.7.2005). שם פסק בית המשפט, בהסתמך על דו"ח ועדת ינגורד, שלא לאפשר פרסום קלטות שחוור במסגרת חקירה, לפני הגשו קריאה. אלא שאוთה החלטה ביכרה את הערך שבסעיף 13 בחוק הליני חקירה, להגן על הערך הראייתי שבחקירה עצמה, ובכלל זה שהעדים לא יוכנו על ידי התקשרות אלא יונחו על ידי האמת הפנימית שלהם, וכי ראוי שבית המשפט הוא שישפט ראשון ולא הציבור. החשש שהובע באותו עניין היה מפני חשיפה חלקית ומוגנתית וכן חשש קונקרטי בשל למחרות חומר החקירה באותו עניין, שהפרסום ישפיע על המהלך התקין של ההליך. אלא שלא כך לטעמי בעניינו: לא זו בלבד כי הסרטון אינו נכלל במסגרת חומר החקירה שבום דין סעיף 13 בחוק הליני חקירה, גם לא הוצג על ידי ההגנה אלו עדים יקרים לשנות עדותם בעקבות הסרטון, זולת המשיב עצמו ואולי רעיתו.

13. קיים לטעמי אינטראס ציבורי בפרסום: כאשר קיים שיש הציבור אודוט האירוע, והשלכותיו, לרבות דין ערבי, ראוי כי גם הסרטון יהיה חלק מהסיפור. בכך הוא אין לשכך, כי המשפט מתנהל בدل"ת אמותיו של בית המשפט וזכות הציבור לדעת אינה זכות הציבור לשפטו, ובקשר זה יש להבהיר כי המשפט היה הוגן והנאשם יחווה כיvr הדבר. אלא שפומביות המשפט אינה רק הזכות לנוכח בדיון או לדוח עליו, אלא משמעותה שלא לאסור מידע מהציבור, מקום שחשיפת מידע זה תביא בזדאות קרובה לפגיעה בערך של הוגנות המשפט או בערך חוקתי אחר.

משכך, אין קדושה מיוחדת דווקא במועד הגשת הראיה בבית המשפט. בית המשפט מקצוע וידע לקבל או לא לקבל ראייה בהקשר הנכון ובמשקל הנכון וידע גם להסיק ממנו את שדרוש לשם הכרעה בעניין העומד בפניו. זאת, אף אם אותה ראייה נחשפה הציבור קודם לכן.

וუר, כי העובדה שככל השופט יואב עטר ציין את שראו עניי הסרטון אינה מעוררת בהכרח את הערך שבחשיפת הסרטון לעיני הציבור, גם לפני שהוגש לבית המשפט. רואים אנו תמיד מקרים כאלה, לא פעם כסרטוני מצלמות אבטחה מופצים עוד קודם לפתחתה של חקירה או במהלך, וудין מתנהל לאחר מכן הליך משפטי ללא דו"פ. חשש Ci חשיפת ראייה תשפיע על עדים מסוימים, צריך להיות חשש ממשי ואין Ci בטענה בכלל. יש להציג על העדים הרלוונטיים ועל מקור החשש כאמור. זאת לא נעשה בעניינו.

עינתי כאמור בטעמי בתיק החקירה ולא מצאתי את אותו חשש לשימוש החקירה, שיכל לנבוע מכך שallow קיימים עדים שלא ראו את הסרטון וניתנים להשפעה. בכך הוא Ci אין צורך לתבונת סניגור יוכל ויעלו דברים נוספים במהלך.

14. וудין, סבורני, Ci אכן קו פרשת המים בעניינו, מבלתי קבוע מסמורות, הינו מועד סיום השימוש והחלטת הפרקליטות על הגשת כתב האישום, או על סגירת התקיק, דהיינו החלטה שאין עוד צורך בחקירה. בנסיבות זו, אין חשש Ci הפרסום ישפיע על תהליך קבלת ההחלטה או על כיווני חקירה אפשריים נוספים. עם זאת, יהיה בפרסום הסרטון לאחר ההחלטה כאמור, גם לענות על האינטראס הציבור שמסוגל הציבור לבקר את ההחלטה

המנהלית של הרשות השולטונית.

גישה זו עולה בקנה אחד גם עם הנחיה פרקליט המדינה בעניין [”בקשה מצד גורמים שונים לעין במידע המציג בתיק חקירה” **הנחיות פרקליט המדינה 14.8** (התשס”ט)], בה נקבע, בין היתר, כי - **”יש להימנע ממשירת מידע, כאשר קיים חשש לפגיעה בתכילת שולמה הוא נאסף - קרי, חשש לפגיעה בחקירה או בהליך הפלילי הנובע ממנו”**. גם שהנחיה זו אינה מחייבת את בית המשפט והגם שלא התבקש המידע מתיק החקירה, אלא רק הסרת איסור פרסום, הרי שהערך שלו או יש לבחון את הבקשה דומה: **שמירה על טוהר שלב החקירה, הגינותו ותכליתו**. ראו בעניין זה קביעתו של כב' השופט מ. מוז ברג”ץ 3938/19 עוז' שחיר בן מאיר נ' הייעוץ המשפטי לממשלה (25.7.2019):

”בדין ציין הייעוץ המשפטי לממשלה כי השיקולים של מניעת פגיעה בחקירה ובבטחת טוהר ההליך הפלילי עומדים בעינם כiom... עד להחלטה סופית לעניין הגשת כתב אישום, ולעתים גם לאחר מכן, קיימת עדין אפשרות שידרשו שלומות חקירה, וגם לאחר הגשת כתב האישום, טוהר ההליך השיפוטי וניהולו התקין מחייבים זהירות רבה במתן פומבי לוחמרי חקירה.”

איןני מקבל את טענת העותרות כי החקירה הסתיימה. בכך הוא כי עקרונית כך הדבר עד כדי שהפרקליטות שלחה הודעה ידוע למשיב בדבר הכוונה להעמידו לדין ומתן אפשרות לשימוש. אין גם מחוקקת כי לצורך הליך השימוש קיבל הסניגור את הסרטון, ואין מחוקקת כי גם המשיב ראה את הסרטון במהלך חקירותו ונדרש לעולה ממנו. הדברים מצאו ביטויים גם בהחלטות בתי המשפט בהליך המעצר לצרכי חקירה ואף בית המשפט ראה זאת בתיק החקירה עצה. ועודין, אין הכרח כי ההגנה נחשפה לכל חומריה החקירה ובכל מקרה אין חולק כי עדין ניתן לבצע פעולות חקירה נוספת, ויש להישמר מפני חשש לשיבוש החקירה גם בשלב זה. ראו לעניין זה בש"פ 296/18 פלוני נ' מדינת ישראל (15.3.2018):

”קו פרשת המים לעניין גילוי ראיות בהליך הפלילי הוא הגשת כתב אישום [...] עד להגשת כתב האישום, הרשות החוקרת אינה חייבת לחושף את החומריים והראיות שהולכים ומצברים. הטעמים לכך ברורים: עילוות מערכת וחשש מפני שיבוש החקירה.”

גם המשיבים עצמם, במהלך הדיון שבו נאשר פרסום, רואו לנגד עיניהם את החשש מפני שיבוש החקירה ו邏輯 הסכימו כי - **”חומר החקירה לרבות סרטון האירוע אסור פרסום עד החלטה אחרת וזאת נוכח שטרם החל הליך השימוש”**.ambilים אחרות - אילו סבירה ההגנה כי הסרטון עלול להשפיע על העדים, מדובר בחקירה את איסור פרסום רק בשל שטרם החל השימוש? פשוט, שהצדדים חששו להליך החקירה בלבד, עד לשלב השימוש, ותו לא. בכך הוא, כי אין לכبول את הצדדים ואף הם רשאים לנתקוט עד מהרה אחרית בשם לב להפתחות, אולם הדברים ראויים להסביר ולא בעלים. יתרון ואם הצדדים היו מלחתחילה מבקשים צו איסור פרסום גורף יותר, היה צורך להעמיק עוד יותר בבדיקה האינטנסיבי הכללי, כבר אז.

עניין נוסף הקשור לשלב השימוש, והדברים נשמעו בין השורות, הוא תחושת המשיב **עצמיו** כי פרסום הסרטון בעת, בטרם קיבלת הפרקליטות ההחלטה סופית, עלול להשפיע על קבלת ההחלטה. לטעמי, חזקה כי הפרקליטות שוקלת שיקוליה באופן מנקודת מבטו ואמנם הסניגור עצמו הסכים לכך. אולם ככל שעוד כה היה הסרטון אסור בפרסום, ניתן להפיס גם תחושה זו, שנמצאת **אצל המשיב**, בהמתנה ובכך תהא תועלת גם לאמון המשיב עצמו בהליך.

15. כאמור, חשש נוסף שהעללה הסניגור הוא לשולמו של המשיב. לא הובאה כל ראייה המבוססת חשש זה, בוודאי לא באופן המצדיק את איסור פרסום הסרטון, וזאת בשים לב גם לפרשנות המוצמצמת שניתנה בפסקה

לאינטראס זה של שמירה על בטחונו של בעל דין, כשיעור למנוע פרסום בקשר לדינו בית המשפט בהתאם לסעיף 70(ד) בחוק בתי המשפט [בש"פ 10972/07 **מור נ' מדינת ישראל** (8.1.2008)]. מכך וחומר לעניינו, כשהסרטן אינו חלק מדין בית המשפט.

אצין כי אף לא מי מהמשיבים טען לחשש לשלוום הציבור או לסדר הציבורי. כיוון שכך, וכיון שהחזקת עליונות המדינה כישרונות כל השיקולים גם בהקשר זה, לא מצאתה להרחיב בדבר.

16. עניין נוסף שלטעמי נכון היה לתת עליו את הדעת הוא במעמדה של משפחת המנוח: חשוב לטעמי כי גם עמדתה תישמע נוכח שיתכן והוא שיקולים נוספים הנוגעים לאפשרות הפגיעה בכבודו של המנוח או רגשות המשפחה. אין בכך כדי לקבוע את מעמדה של אותה עמדה וمشקליה, אולם חשוב כי גם זו טובא בכלל האיזונים.

כאמור, במקרה שלפנינו, המשפחה אינה מתנגדת לפרסום הסרטן ולהסרת צו איסור פרסום.

17. שאלת נוספת שהתלבטה בה, היא בהנחה כי קו פרשת המים יהיה מועד ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום, מדוע לא להוות את ההחלטה למותב שידון בתיק?

בסוף דבר, סבורני כי במקרה דנן אין צורך לעשות כן. שהרי מילא לא נדרש אייזון ממשי הנוגע לאפשרות השפעה על עדים, נוכח שלא הוצאה וודאות קרוביה לכך ואף לא ראייתי לכך אינדיקטיה בתיק החקירה. על כן, השיקול אינו השיקול של ההליך עצמו, אלא עניינו בשלב ההגנה על החקירה עצמה, ועל כן אין מניעה כי ההחלטה תינתן כבר היום.

סוף דבר

18. לאחר שນחפתי לסרטון, ועיינתי בתיק החקירה, סבורני כי יש עניין לציבור בפרסומו וכי אין הוראת חקיקה האוסרת על פרסום זה. הערכיים האחרים המצדיקים את איסור פרסום הסרטן טרם הגיעו לבית המשפט כראיה אינם כה חזקים במקרה הקונקרטי, ולמצער לא הונחה תשתיית ראייתית לכך, לא בהקשר של השפעה על עדים ולא בהקשר של בטחון המשיב או בטחון הציבור.

הערך היחיד שנכנן לעכשו הוא בעל משקל כלשהו ומהווה אף הוא חלק מאינטראס הציבור, הוא ערך השמירה על טוהר החקירה ומונעת אפשרות זיהומה, ואף שלא הונחה תשתיית חזקה גם לכך, עדין, כיוון שלגב זה חשוב גם לשם גיבוש עמדתה הסופית של הפרקליטות, הוא ראוי להגנה.

כיוון שהפרקליטות הודיעה כי ההחלטה בעניין צפואה להיות מהירה, הרי שגם הנזק לזכות הציבור לדעת ולחופש הביטוי אינו רב.

19. משכך, אני מורה כי צו איסור פרסום הסרטן יפקע ביום 3.1.2021 בשעה 10:00, או במועד הגשת כתב האישום, או אם תודיע הפרקליטות על סגירת תיק החקירה - המוקדם מביניהם, אולם לא לפני יום 30.12.2020 בשעה 12:00, וזאת כדי לאפשר למי מצדדים לערער על החלטה זו.

אין במועד שקבעתי כדי לקבוע לפרקיות האם או מתי להגיש כתב אישום, והמועד האמור מבוסס על הערכת הפרקליט באשר לסיום הליך השימוש. ההחלטה היא שבתקופה זו תושלם החקירה ככל שהיא בה צורך, או לפחות לא תהיה עוד אפשרות שיבוש.

משכך, ככל שלא יספיק הזמן ותידרש ארכה לשם השלמת פעולות חקירה או בחינת העמדה, ניתן יהיה להגיש בקשה בעניין.

אין בכך כדי לגרוע מיתר רכיבי צו איסור פרסום [בנוגע לחומר חקירה אחרים], שלבוגיהם לא הוגשה בקשה.

המציאות תשלח החלטה זו בדחיפות לב"כ הצדדים ותודיעם דבר קיומה גם טלפון.

ניתנה היום, י"ב טבת תשפ"א, 27 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.